

Таємничий юнак

Сін'їмі ХОСІ

Міський краєвид. Купчаться один до одного будинки, а де їх немає, без упину сновигають машини. Тож дітям, які тут живуть, ніде навіть погратися. Їм тільки й лишається, що сидіти біля телевізорів, кожне в тісній кімнатці, куди чи й заглядає сонце.

І от у такому місці з'явився юнак. Скромно вдягнений, чемний, пристойний. Зазирнув із вулиці у вікно й спитав хлопчика:

– Хіба вам ніде гратися?

– Та ніде. Ми ніколи ні в квача, ні в піжмурки не грали, ні через скакалку не стрибали.

– Шкода. Непогано було б для вас розбити тут садок.

– Наші батьки теж так гадають. Навіть ходили до міської управи, та ба! Земля дорога, а звідки ж грошей узяти!

– Ну що ж, тоді візьмуся я!

– Та невже? Ото всі зрадіють! А я гадав, що таке лише в казках по телевізору трапляється.

– Сам побачиш!

Юнак не підманув. Добув десь грошей, придбав ділянку, обсадив її деревцями. Поробив гойдалки, пісочниці, і то такі, щоб дітлахам було безпечно. Тоді сказав малюкам, що збіглися звідусіль:

– Тепер це ваше! Можете гратися, скільки душа забажає.

– Оце здорово!

Дітлахи радісно кричали, стрибали та гасали на сонечку. Не могли надякуватись і їхні батьки:

– Ото добру справу ви зробили! То скажіть хоч, як вас звати. Ми назвемо садок вашим іменем, щоб пам'ятати довіку.

Проте юнак був не марнославним, він лише скромно відповів:

– Ет, неістотно, як мене звати. Я зробив те, що зробив би будь-хто. Досить і того, що ви задоволені, а пам'ятати мене нема чого!

Хтось хотів сфотографувати юнака, але той непомітно зник. Навіть казали, що то чарівник, який прийшов зробити добро.

А згодом цей же юнак з'явився в оселі дідуся, який жив самотою, без рідні.

Дідусь увесь вік працював. Молодим заощадив децицію грошей, та інфляція все знецінила. Тепер наголодь доживав віку й не знав навіть, чи матиме завтра шматок хліба.

– Все життя я мріяв про подорож. Та ба, марні мрії! – зітхав старий.

І саме тоді з'явився юнак.

– Добридень! Ось вам квитки, подорожуйте. І квитанції, що місця в готелях замовлено й оплачено. А це гроші на витрати. Бажаю приємної подорожі!

– Годі тобі кепкувати! Хіба ж незнайомій людині таке дарують?

– Як хочете, але замовлення вже не скасуєш. Самі поміркуйте: весь вік ви чесно працювали, то невже не заслужили такої дрібниці?

Старий розчулився мало не до сліз:

– Коли так, то я справді скористаюся з твоєї доброти. Ні, мабуть, це сон! Тепер я хоч помру спокійно, не жалкуватиму, що чогось не встиг. Та ти ж справжній чародій, хлопче!

– Годі вам! Я звичайнісінька людина. І зробив тільки те, що мав зробити. Тож приємної подорожі!

І перш ніж старий знову почав дякувати, юнак нишком вислизнув за двері.

Потім юнак з'являвся то тут, то там. Приносив гроші в оселі, де хтось загинув від нещасного випадку. Бо колу винуватця не могли знайти, щоб притягти до суду, родина потерпілого опинялась у неабиякій скруті.

Якось він навіть відкупив у іноземця мистецьки твір, що його той намірявся вивезти за океан, повернув до музею й так само непомітно зник. А то дав грошей на відбудову старовинної споруди, яка от-от мала розвалитися. Вділяв тихцем грошей на дитячі садки та притулки для бідних, що їх мали зачиняти через нестачу коштів. І таких прикладів назбиралося чимало.

Люди, яких провідував юнак, щиро дякували йому й гадали, з якої ж він родини. Певно, багатійський синок. А то й...

Та ніхто нічого до пуття не знав, хоч усі погоджувалися, що то добра людина. Ще б пак, не розтринькує гроші на власні примхи, а роздає людям. Тільки б йому грошей на довше вистачило.

Проте скільки ж їх може бути, тих грошей? Прийшов кінець і юнаковій добродетелі. Перший, хто помітив це, був його керівник, начальник податкової інспекції. Він викликав юнака до себе й суворо запитав:

– Слухай-но, хлопче! Я мав тебе за чесну людину, тому й довірив тобі державні гроші. А ти мене так підвів! Від твоєї розтрати я мало не зомлів. Як це сталося? На що ти пустив гроші?

– Одним словом...

І юнак чесно про все розповів. Начальник страшенно обурився, він загорлав:

– Негіднику! Люди сплачують податки, бо вірять уряду! То як же можна витрачати державні гроші на якісь дурні забаганки!

– Хіба я вчинив кепсько?

– А то ні? Ти просто з глузду з'їхав!

– То виходить, ніби я божевільний, а уряд і державні службовці сповна розуму?..

Та начальник інспекції й не думав потурати юнакові. Треба було якось зам'яти цей скандальний випадок, бо урядовці не люблять вдаватися до суду. Тож, хоч-не-хоч, довелося оголосити юнака душевнохворим і відправити до божевільні.